

Hoefijzers *In Japan*

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Mia Farnwood

Proloog

Beste lezer!

In dit aangrijpende levensverhaal wordt beschreven hoe de droom van een paardenmeisje door ziekte overgaat in een nachtmerrie.

Het bevat onderwerpen als hoogsensitiviteit, de gave om te communiceren met dieren, een vleugje humor, maar ook onderwerpen als onvoorwaardelijke liefde en loslaten zijn een rode draad in dit verhaal.

Deze biografie is daarom zéker niet alleen bedoeld voor de (jeugdige) paardenliefhebber, maar voor iedereen die mogelijk te maken heeft gehad met aspecten zoals emotie, spijt, afscheid nemen en de impact van chronisch ziek worden op jonge leeftijd.

In dit boek heb ik niet alleen de emoties, de gevoelens en gedachten van de personages zo goed mogelijk geprobeerd te verwoorden én te verbeelden, maar ook de mogelijke gedachten en emoties van het paard, waardoor het paard één van de hoofdpersonen is geworden.

Dit boek is volledig gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Vanwege privacy zijn alle namen fictief. De beschrijving van sommige scenes, maar ook van de karaktertrekken van de personages kunnen afwijken van de werkelijkheid.

Hoe het begon

De wekker ging. Shari was vroeg wakker op deze zaterdagochtend. Het was een mooie lentedag in mei en ze had zich voorgenomen om vroeg naar de stal te gaan, waar ze de paarden verzorgde van Marian, die altijd wel een helpende hand op stal kon gebruiken. Marian was een hardwerkende vrouw van begin veertig, halflang blond haar, dat ze meestal opgebonden droeg met een elastiek. Ze was bijna altijd te zien in een rijbroek die met haar benen leek te zijn vergroeid.

Ze had haar leven lang al paarden gehad, bereden en getraind en ze had haar sporen verdiend in de dressuursport. Ook was ze door de jaren heen een goede bekende geworden in de paardenwereld, maar ze was tevreden met haar eigen kleine privéstal, waar ze haar paarden trainde en deze soms doorverkocht.

Shari was dat 'typische' paardenmeisje, dat vrijwel dagelijks op haar stal te vinden was en goed voor haar paarden en pony's zorgde. Als dank voor haar goede zorgen mocht ze, wanneer ze dat wilde, op haar favoriete pony Oliver rijden en kreeg ze van Marian een paar keer per week les. Oliver was een voskleurige pony van tien jaar oud, die zich maar al te graag liet knuffelen, waar Shari natuurlijk geen enkele moeite mee had.

Al snel bleek ze een getalenteerde amazone. Ze verlangde enorm naar een eigen pony of paard, maar dat zat er voorlopig niet in. Ze was een mooi meisje met lang donkerblond haar en net twaalf jaar geworden. Zelfs op zo'n

jonge leeftijd trok ze met haar verschijning regelmatig de aandacht van jongens, maar er was geen interesse van haar kant. Haar interesse ging vooral uit naar de paarden en haar kleine oogappel, Oliver. Dieren waren eerlijk, die kon ze vertrouwen en bovendien lieten ze je nooit in de steek. Hun liefde was onvoorwaardelijk en daar kon ze gemakkelijk een band mee opbouwen. Ze had een hart van goud en wilde altijd het goede voor iedereen, maar dat werd niet altijd begrepen.

Ondanks deze mooie eigenschappen werd ze op school vaak gepest. Ze had dan ook al aardig wat moeilijkheden in haar jonge leven moeten overwinnen en de pesterijen hadden hun sporen achtergelaten. Het, voor haar soms harde, leven op school had Shari erg onzeker en kwetsbaar gemaakt. Logisch, dat ze dan ook liever met dieren omging dan met haar leeftijdgenoten. Door haar extreme gevoeligheid werden alle prikkels van buitenaf haar vaak te veel en dat maakte het jonge leven voor haar vaak erg moeilijk. Niemand leek haar te begrijpen, terwijl ze zo haar best deed. Het kwam vaak niet over. Of ze 'hielden' van haar, of er was een haat tegen haar fragiele en gevoelige persoontje. Ze kon er niet mee omgaan en het werd haar dan ook regelmatig te veel. Laura, haar moeder, kon haar gelukkig wel begrijpen en greep regelmatig in, wanneer er weer eens op haar 'getimmerd' werd.

Gelukkig kon ze haar gevoelens goed uiten bij de paarden, vooral Oliver, en op deze manier waren de paarden voor haar een hele mooie en dankbare manier om tot rust te komen. Shari werd langzamerhand te groot voor Oliver en ze zou eigenlijk de overstap moeten maken naar een paard. Ondanks dat het rijden op haar favoriete pony door haar snelle groei niet meer zo wenselijk was, bleef ze Oliver trouw en deed ze alles voor hem. Marian was erg blij met haar. Ze

was een zeer betrouwbaar meisje en niets was voor haar te veel. Marian kon zelfs, zo jong als ze was, de zorg voor de stal en de paarden aan Shari overlaten als ze er ooit een hele dag niet was. Toch bleef daar het verlangen naar een eigen paard, het ultieme zielemaatje. Een paard waar ze haar hele ziel en zaligheid in kwijt zou kunnen, waar ze een hechte band mee kon opbouwen en een mooie toekomst mee kon hebben. Een vriendschap, waarin wederzijds begrip zou zijn en een kans om samen te groeien. Shari bleef dromen en ze was ervan overtuigd, dat wanneer je in je dromen bleef geloven, deze ooit werkelijkheid zouden worden.

De weide en de stal, waarin Blanche de eerste vier jaren van haar leven had doorgebracht, was voor haar niet zo plezierig geweest en op bepaalde momenten zelfs erg traumatiserend voor zo'n sensitief paard als ze was. Ze was geboren en getogen bij haar al oude, norse eigenaar en er was in de eerste vier jaren, vanaf veulen, weinig tot niets met haar gedaan.

Ze werd op zich goed verzorgd, maar ze werd weinig gestimuleerd om zich te ontwikkelen tot een braaf rijpaard. Deze eigenaar, die haar tevens had gefokt, was niet erg van haar gecharmeerd en hij zag haar als een uitermate vervelend paard. Ze had, onder andere met hem, gebeurtenissen meegemaakt, waardoor ze voor veel dingen angstig was geworden. Het had haar erg onzeker gemaakt. Ooit was ze gedekt geweest en had ze een veulen gebaard, welke op brute wijze van haar was afgenomen. Door die gebeurtenis was ze destijds erg geraakt. Ze kon nog steeds niet begrijpen,

waarom mensen haar zoveel emotioneel geweld wilden aandoen.

Op vierjarige leeftijd was ze wel zadelmak gemaakt en af en toe bereden, maar met weinig succes. Ook dit had haar in bepaalde mate geen goed gedaan. De omgang met haar in het verleden, verliep niet altijd even vlekkeloos en het heeft haar eigenlijk meer kwaad gedaan dan goed. Blanche stamde af van een wereldberoemde en zeer succesvolle opa en bekende vader. Ze zou met de juiste aanpak kunnen uitgroeien tot een fantastisch dressuurpaard en vooral het springen zat in haar genen. Maar voor Blanche zat dat er helaas niet in. Ze voelde zich niets meer waard en kwijnde langzaam weg in de weide, waar ze haar uitzichtloze leven leidde. Ze kreeg goed te eten, dat wel, maar geen knuffels van een liefdevolle eigenaar of gerichte lichamelijke arbeid die haar zoveel voldoening zou kunnen schenken.

Blanche was een paard dat graag werkte, als er maar op een eerlijke manier met haar werd omgegaan. Het enige contact dat ze had, was het contact met de paarden die samen met haar in de wei stonden. Iedere keer als haar eigenaar kwam, of wanneer de hele kudde koeien in de aanliggende weide buiten werd gelaten, speelden angsten haar parten. Steeds vaker liet ze dat merken, door zich tegen hem af te zetten. Haar eigenaar, die haar slechts voorzag van eten en een dak boven haar hoofd in een warme zomer en op koude en natte winterdagen, had nooit een band met haar willen opbouwen.

Haar vacht was vaal, vuil en lang. Ze was al lange tijd niet goed geborsteld. Ze verlangde naar een liefdevolle hand die haar zou verzorgen en ontdoen van het vuil en het overvloedige haar. De eigenaar van Blanche was het gedrag, waaraan hij zich zo ergerde, langzamerhand helemaal beu en

verklaarde haar uiteindelijk op een zekere dag voor gestoord en onhandelbaar. Hij zag niets goeds in dit paard en het enige dat hij nog met haar wilde, was haar wegdoen aan het slachthuis. Hij had het besluit al genomen.

Marcus en Marian

Marian hoorde haar telefoon overgaan. Ze pakte het mobieltje met moeite uit haar, veel te kleine, broekzak van haar strakke rijbroek en ze beantwoordde het met een kort hallo.

“Spreek ik met mevrouw Franken?” klonk een norse, oude stem. Het was Marcus, de eigenaar van Blanche. Hij belde Marian op om te vertellen dat hij zijn paarden ging verkopen, maar dat er één was waar hij geen heil meer in zag. Hij vond dat ze onhandelbaar was.

“Jazeker, daar spreekt u mee,” antwoordde Marian.

“En u bent?”

“Marcus is de naam, mevrouw. Ik woon bij u in de buurt, een paar boerderijen verderop.”

“Oh, ja... ik weet het. Ik ken u vaag, ik weet waar het is,” antwoordde ze.

“Ik heb een aantal paarden die ik graag zou willen verkopen.”

“Ziet u, mevrouw,” vervolgde hij, “ik ben al oud en ik wil eigenlijk stoppen met die hele paardenhouderij. Ik dacht dat u misschien geïnteresseerd zou zijn.”

Marian vertelde hem dat ze vond dat zij genoeg paarden had op stal en dat ze alleen bij hoge uitzondering nog een paard erbij zou nemen en dat paard moest dan wel veel potentie hebben.

“Ik heb er al genoeg mijnheer, sorry, maar ik wens u succes met uw verkoop.” Marian was kort en duidelijk.

“Maar misschien wilt u eens komen kijken,” probeerde Marcus nog.

“Ik zal er eens over nadenken,” reageerde Marian, om er maar vanaf te zijn.

“In ieder geval bedankt voor het melden,” voegde ze er nog aan toe. Marcus was best tevreden met dit gesprek. ‘Ze komt er vast nog wel op terug,’ dacht hij. Hij was behoorlijk zeker van zijn zaak.

Hij had ook tegen haar gezegd dat één van deze paarden naar de slacht zou gaan, omdat deze niet betrouwbaar was. Dus zou hij drie paarden overhouden die hij wilde verkopen. Marian kende deze man vaag, maar ze had nooit eerder contact met hem gehad. Ze zat ook niet te wachten op nog meer paarden.

Enkele dagen gingen voorbij, maar het telefoongesprek liet haar niet los. Marian vroeg zich af hoe erg de situatie zou moeten zijn om het doodvonnis te willen tekenen van een gezond paard. Dan moest de situatie voor het dier toch wel erg uitzichtloos zijn. Het hield haar bezig en ze besloot toch op onderzoek uit te gaan. Ze wilde er wel meer van weten.

Het onheil naderde voor Blanche. De volgende dag zou haar laatste dag zijn, maar ze stond nog steeds in de wei. Blanche voelde al dat er wat aan zat te komen en het voorspelde niet veel goeds. Ze zou naar de slacht worden afgevoerd.... En snel.

Plotseling werd haar aandacht getrokken naar een vrouw, die langzaam de wei naderde en met een speurende blik de wei inkeek. Blanche was op haar hoede en ze voelde dat er iets gaande was. Haar eigenaar, Marcus, was vandaag nog vervelender tegen haar dan hij altijd al was. Blanche was overmand door verdriet en ondanks haar paardenkracht, voelde ze een sterk gevoel van onmacht.

Marian naderde de wei en haar blik werd getrokken naar Blanche. Er stonden vier paarden in de wei en ze vroeg zich

af of dat ene grijsbruine paard, de schimmel was waar hij zo negatief over had gesproken. Voor een schimmel was ze dan behoorlijk donker, wat zou betekenen dat ze nog best jong was.

Marian voelde zich op de één of andere manier sterk aangetrokken tot dit paard en ze kon het gevoel dat ze erbij had, niet verklaren. Marcus zag Marian van enige afstand staan en hij keek blij verrast. Hij hoopte al dat ze zich zou bedenken en dat ze toch wel geïnteresseerd zou zijn in het overnemen van zijn paarden. Vol goede moed stapte Marcus met zijn oude lichaam en met een slakkengang op haar af.

“Ah, dag mevrouw! U bent er toch!” riep Marcus vanuit de verte naar Marian, toen hij haar in de gaten kreeg. Marian reageerde niet meteen op zijn begroeting. Ze wilde eerst maar eens rondkijken. Het was duidelijk zichtbaar dat deze man oud was en niet meer in staat was om op een fatsoenlijke en eerlijke manier paarden te houden. Door zijn moeizame lopen duurde het een tijdje, voordat hij bij haar aangekomen was. In de tussentijd keek Marian eens rond in de wei waar zijn vier paarden stonden.

Blanche voelde de druk van de naderende aanwezigheid van deze nare man. Ze snoof een paar keer nerveus met een geluid en een aanblik dat een hevige onrust liet zien. Ze richtte haar hals en hoofd omhoog. De spanning in haar grote lijf was zichtbaar, ze stond klaar om weg te rennen. Het werd haar te veel en ze begreep helemaal niet meer wat er nou eigenlijk gaande was.

Ze galoppeerde en sloeg haar achterbenen fel uit naar achteren. Al snuivend en met opgeheven staart ging ze over in een uitgestrekte draf, verder de wei in en de eigenaar liet Marian duidelijk weten hoe hij over dit paard dacht, terwijl hij naderbij kwam. “Ziet u, mevrouw? Die schimmel.... Die

spoort niet. Ik zei het u!” riep hij haar met zijn rauwe stem toe. Marian was verbaasd dat het kennelijk toch om deze schimmel ging, die hij als een vals en onbetrouwbaar paard had bestempeld. Nou ja, schimmel, ze was nog erg donker en was meer grijzig donkerbruin dan wit. Door de lange, vuile vacht heen zag ze toch een prachtig dier met hele mooie gangen. Marcus was inmiddels bij Marian aangekomen. Hij stak zijn hand uit naar haar en hij wilde snel ter zake komen.

“Zo, en wat vindt u ervan? Mooie dieren hè?” Zijn stem was donker en zakelijk en hij was helemaal buiten adem van het stukje lopen. Inderdaad was hij een zwakke oude man, die zijn paarden maar beter weg kon doen, bedacht ze zich toen ze zijn hele verschijning en zijn rimpelige en verweerde gezicht in zich opnam.

Wat geërgerd door zijn dwingende toon, gaf ze antwoord op zijn vraag.

“Tja, weet u, ik ben eigenlijk niet zo geïnteresseerd in uw paarden, maar... ik moet toegeven dat ik als paardenkenner wel nieuwsgierig ben naar wat u zoal heeft staan.” Ze grinnikte en lachte de nieuwsgierigheid een beetje weg.

“Ik dacht, ik kom eens een kijkje nemen, ik ben toch in de buurt,” jekte ze een beetje.

“Die schimmel, dat is een mooi dier!” Marian was onder de indruk, maar ze liet het hem niet te veel merken. Ze liet hem wel weten dat ze Blanche, die zojuist in volle vaart wegrende, een paard vond met potentie. Ze vroeg zich in stilte af waarom dit paard weg zou moeten.

“Ik wil wel wat meer weten over die ene daar.” Ze wees in de richting van Blanche. Ze had allang gezien, maar niet laten merken, dat de gangen van dit paard heel mooi waren en dat trok nogal haar aandacht.